

podmínky. Postavil-li se totiž úřad na stanovisko, že na zvýšené požitky st-li nemá právního nároku, kterážto stanovisko bylo výše uznáno za správné, pak mohl zajisté je st-li vůbec nepřiznati; přiznal-li je, mohl své rozhodnutí vydávané ve volné úvaze vázati také na určitou podmínku. Že by podmínka k rozhodnutí připojená byla nemožná, nemravná nebo zmatečná, stížnost netvrdí a nss nemohl také nalézt. Pak nelze však jinak, nežli ji pojímati jako přípustné omezení výhody, kterou svým rozhodnutím z volné úvahy úřad st-li poskytl. — — —

Č. 10.502.

Živnostenské právo: I. * Z předpisů § 262 a násl. zák. č. 76/27 Sb. o přímých daních neplyne oprávnění jednati v daňových věcech jako zmocněnec po živnostensku. — II. Dekret dvorské kanceláře ze 16. dubna 1833 č. 59 Sb. zák. pol. o koncesi pro veř. agentury je dosud platnou normou.

(Nález ze dne 25. dubna 1933 č. 13.450/31.)

Věc: K. N. v S. proti zemskému úřadu v Praze o soukromé jednatelství.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 9. prosince 1930 nevzal okresní úřad ve Slaném na vědomí opověď st-lovu, že bude provozovati činnost jako plnomocník poplatníků všech daní přímých a daně obrátové i přepychové podle § 263 odst. 1 zák. č. 76/27, pokud má za účel sprostředkovati styk stran s berními úřady a zastupovati strany před těmito úřady. Zároveň zapověděl st-li další provozování uvedené činnosti z toho důvodu, že opovězená činnost tvoří obsah koncese veřejného jednatelství, kterážto koncese byla st-li odepřena výnosem zem. úřadu z 27. ledna 1930.

Odvolání st-lem podané zamítl zemský úřad v Praze nař. rozhodnutím z důvodů uvedených v rozhodnutí I. stolice a dodal: »Zákon o přímých daních obsahuje v § 263 všeobecné podmínky, kterým vyhovo-
vati musí zmocněnci poplatníků, při čemž nerozlišuje, zda zmocněnec tuto funkci přejímá z ochoty či tuto provozuje po živnostensku. Zákon tento ani prov. nař. k němu č. 175/27 neřeší otázku provozování živnosti daňového plnomocníka po stránce živnostensko-právní, nemění tudíž ničeho na dosavadních předpisech živn.-právních, jimiž jest upravena živnost sprostředkovatelství soukromého či veřejného. Nejde-li tudíž o živn. provozování daňového plnomocníka, musí tento vyhovo-
vati podmínkám § 263 odst. 2 cit. zák., resp. prov. nař. k němu. Má-li však činnost daňového zmocněnce býti zdrojem trvalého pravidelného zisku, má-li tudíž býti vedena po živnostensku jako v případě st-lově, kde má býti součástí a doplňkem živnosti st-lovy účetní, revisní a komerčně-technické kanceláře, musí zmocněnec vyhovo-
vati nejen podmínkám stanoveným v zákoně o přímých daních, nýbrž i podmínkám v ohledu živn.-právním, musí se vykázati koncesí pro veřejnou agenturu podle dekretu dvor. kanc. z 16. dubna 1833 č. 59 sb. zák. pol., který v odst. 4 obsahuje sub a—f podmínky pro její udělení. V odpor vzatý výměr I. instance, kterým opověď nebyla vzata na vědomí, neodporuje tudíž zákonu.«

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvažoval nss takto:

Nezákonnost shledává stížnost v názoru žal. úřadu, že ten, kdo chce po živnostensku provozovati činnost daňového zmocněnce podle § 263 odst. 1 zák. o přímých daních č. 76/27, musí se vykázati koncesí podle dekretu dvor. kanceláře ze 16. dubna 1833 č. 59 sb. zák. pol. Stížnost tvrdí, že tento dekret není vůbec platnou normou, neboť prý nebyl vydán ani podepsán vladařem, není opřen o nějakou zákonnou normu vladařem podepsanou a vydanou a nebyl ani při svém vzniku ani později řádně vyhlášen.

Námitku tu neuznal nss důvodnou. Právní norma, jež byla vydána ve státě absolutistickém panovníkem, nebo na jeho zvláštní rozkaz, je zákonem, neboť vychází od osoby, která byla v této době jediným, neobmezeným činitelem zákonodárným. Ježto pak dekret dvorní kanceláře ze 16. dubna 1833 v úvodní větě výslovně se dovolává rozkazu a schválení vladařova, nelze o tom pochybovati, že ve smyslu toho, co právě řečeno, sluší jej pokládati za normu zákonnou. Pokud jde o vyhlášení, sluší připomenouti, že v době, kdy zmíněný dekret byl vydán, nebylo zákonných předpisů, kterými by způsob vyhlašování jednotným způsobem byl býval upraven. Dekret tento byl sdělen k dalšímu opatření všem příslušným úřadům zemským, mimo to byl pojat do sbírky politických zákonů a nařízení, určených pro veškeré provincie tehdejšího císařství rakouského kromě Uherska a Sedmihradska, v níž byl vytištěn v 61. svazku pod č. 59. Nelze tedy ani tvrditi, že nebyl vyhlášen. Byl tedy tento dekret platnou zákonnou normou a zůstal podle zásady stanovené v § 9 o. z. o. tak dlouho v účinnosti, pokud zákonodárcem nebyl pozměněn nebo výslovně zrušen. Jelikož pak čl. 2 zák. z 28. října 1918 č. 11 Sb. byly prozatím v platnosti zachovány všechny právní normy plativší do 28. října 1918, byl uvedený dekret, který do té doby ani později změněn nebo výslovně zrušen nebyl, recipován do právního řádu čsl. republiky a je jeho součástí.

Proto nedopustil se žal. úřad nezákonnosti, když na tento dekret se odvolal jako na platnou normu zákonnou. — — —

Stížnost vytýká konečně, že nař. výměrem znemožňuje se st-li výkon práva, zaručeného podle § 263 odst. 1 zák. č. 76/27 všem svéprávným čsl. státním občanům volebního práva nezbaveným a brání se mu ve svobodném rozhodování, zdali při výkonu tohoto práva hodlá přejítý úkol plniti zdarma nebo za přiměřenou odměnu.

Námitka ta je zřejmě bezdůvodná a spočívá na nesprávném výkladu nař. rozhodnutí. Toto nerozhodovalo o tom, zda st-l může či nemůže podle § 263 zák. o přímých daních jednati za stranu ve věcech daňových jako zmocněnec. Rozhodovalo jen o tom, zda, chce-li činnost tu provozovati po živnostensku, potřebuje k tomu koncese či nikoli. Otázku tu pak neřeší § 263 zák. o přímých daních č. 76/27, který vyslovuje jen, kdo smí za stranu před úřady finančními jednati resp. koho úřady ty jako zmocněnce přijmouti nemají. Ale otázka, čeho je potřebí k tomu, aby osoba nějaká tuto činnost mohla provozovati po živnostensku, není ani v cit. paragrafu ani jinde v cit. zákoně řešena.

St-l opověděl žádostí de pres. 17. ledna 1930 u okresního úřadu ve Slaném dodatkem k živn. listu svému ze 7. listopadu 1929 činnost jako

plnomocník poplatníků podle § 263 odst. 1 zák. č. 76/27. Šlo mu tedy zřejmě o živn. provozování této činnosti a úřady politické rozhodovaly tedy právem o tom, zda vyhovuje podmínkám, za kterých je oprávněn živnost takovou provozovati. Dospěly k tomu, že by k tomu potřeboval koncese podle cit. dekretu dvorské kanceláře. Zjistivše, že koncese té nemá, nevzaly opověď na vědomí a zapověděly, aby činnost tu po živnostensku provozoval. Tím znemožnily mu jen živnostenské provozování oné činnosti, ale nezasáhly nijak do event. práva jeho, plynoucího z § 263 zák. o daních přímých, kteréžto ustanovení živn. provozování oné činnosti vůbec neupravuje.

Č. 10.503.

Policejní právo trestní: O pojmu »nákladní auto« ve smyslu vyhlášky zem. presidenta země mor.-slez. z 30. listopadu 1930 o zákazu dopravy osob nákladními automobily.

(Nález ze dne 25. dubna 1933 č. 13.909/31.)

V ě c: Jan Sch. v K. proti zemskému úřadu v Brně o policejní přestupek.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Trestním nálezem policejního ředitelství v Opavě z 28. března 1931 byl st-l uznán vinným přestupkem vyhlášky zem. presidenta země mor.-slez. z 30. listopadu 1930, již zakázána byla hromadná doprava osob nákladními automobily, jehož se st-l dopustil tím, že na svém nákladním autě dopravoval hromadně osoby. Podle článku 3 bodu 1 zák. z 14. července 1927 č. 125 Sb. potrestán byl pokutou 100 Kč v případě nedobytnosti vězením v trvání tří dnů. Odvolání st-lovo zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím z důvodu, že skutková podstata přestupku jest prokázána doznáním st-le a zjištěním bezpečnostního orgánu. Auto st-lovo je, jak svědčí typové osvědčení, autem nákladním a k dopravě osob tedy nepřípustným. Přizpůsobení karoserie typům karoserií autobusu nemůže nic změnit na povaze auta jako auta nákladního.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvažoval nss takto:

Stížnost vytýká, že žal. úřad založil své rozhodnutí pouze na typovém osvědčení, na němž bylo ostatně již 8. dubna 1929 okresním úřadem v Hlučíně poznamenáno, že pro auto v něm uvedené přiděleno evidenční číslo jako pro omnibus. Vytýká, že žal. úřad nedal provést důkaz prohlédnutím auta, ačkoliv st-l již ve svém odvolání tento důkaz nabízel a provedení jeho se domáhal. Důkazem tím bylo by bývalo prokázáno, že auto st-lovo je autobusem a nikoli autem nákladním. Tuto námitku uznal nss důvodnou.

Nař. rozhodnutí se odvolává na znění typového osvědčení vydaného pro st-lovo vozidlo, podotýkajíc, že přizpůsobení karoserie typu karoserie autobusu nemohlo nic změnit na povaze auta jako auta nákladního. Naproti tomu st-l tvrdil již ve svém odvolání a rozvádí tento svůj